

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

for 100 mill. kr. og foretaget en faktisk import på ca. 70 mill. kr.

Når dette er sagt, vil jeg gerne påny fremhæve, at der ikke mellem det ærede medlem hr. Tholstrup og mig er nogen uenighed om målet: en frigivelse af bilimporten. Jeg mener imidlertid i modsætning til det ærede medlem, at det er en nødvendighed at gå gradvis til værks og efterhånden forøge importen, således at man i løbet af en passende overgangstid kan nå frem til at tage det endelige skridt. Med henblik herpå er bilimporten i år fordoblet i forhold til sidste år, og det, man foreløbig sigter efter for 1953, er en samlet import af personbiler, der er mellem 3 og 4 gange så stor som i 1951. Dette er efter min mening en praktisk frigørelsespolitik, som giver udsigt til at nå frem til målet, når betingelserne er tilstede, hvorimod den fremgangsmåde, den ærede forslagsstiller vil følge, er en hasarderet politik, som let ville give alvorlige bagslag ikke blot på dette, men også på andre områder, hvor regeringen har opnået eller stræber efter at opnå frigørelse for restriktioner af den ene eller den anden art.

Til slut skal jeg blot sige, at det eksempel, det ærede medlem hr. Tholstrup nævner på urimelighed hos administrationen med hensyn til importen af brugte biler, er taget op til overvejelse, men jeg minder om, at der i begyndelsen af 1951 i anledning af de meget grove misbrug, der havde fundet sted med hensyn til importen af biler, med dette høje tings tilslutning blev truffet en ordning, og det, der her er tale om, er, at administrationen i henhold til denne ordning mener, at der er visse betænkeligheder ved at frigive selv i dette tilfælde, idet det naturligtvis må få konsekvenser.

Forslagsstilleren (Tholstrup): Jeg er naturligvis glad for, at den højtærede handelsminister inderst inde giver mig ret, men det havde været bedre, om den højtærede minister også havde givet mig ret med den virkning, at bilerne blev givet fri.

Den højtærede handelsminister mente, jeg burde have taget forslaget til beslutning tilbage, eftersom det af mig fremsatte lovforslag tilsyneladende ikke lader sig gennemføre. Hvis den højtærede minister vil læse min fremsættelsestale i rigsdags-

tidenden, vil han imidlertid deraf se, at jeg og mit parti ingen betænkelighed har ved at gennemføre en frigivelse af bilimporten, selvom man ikke gennemfører en lov om afvikling og aftrapning af omsætningskatten. Det er kun, fordi vi er klar over, at man her i det høje ting er skeptisk indstillet, man tør ikke tage skridt af en så voldsom karakter, som man anser det for at være, og derfor er vi nødt til at foreslå ordninger, som giver os håb om, at vi kan få frigivelsen gennemført. Det gik altså åbenbart ikke denne gang, men det kan være, det høje ting er at få i tale senere hen.

Som sagt, der er ingen grund til for mig at tage dette forslag tilbage, jeg må tværtimod henstille til ærede medlemmer at stemme for det foreliggende forslag til beslutning.

Den højtærede handelsminister sagde, at hvis der havde stået i forslaget: „såsnart det er forsvarligt“, så kunne han være gået med til det. Ja, men det beror jo på et skøn, og det er det, jeg helst vil undgå, fordi den højtærede handelsminister og de ærede medlemmer på den ene side og jeg på den anden side skønner ikke ens. Jeg skønner, at tidspunktet er inde nu — det har det været længe, men det er stadig inde — til at frigive, og derfor står der i forslaget til beslutning: „snarest frigive importen“.

Der har været 40 000 anmodninger om indkøbstilladelse, siger den højtærede minister. Ja, jeg har truffet mange mennesker, som er kommet til mig, forarget over, at de har fået afslag på deres ansøgning, og i mange tilfælde har jeg kunnet sige til dem: ja, men det er også håbløst med de motive-ringer. De har — og har ikke kunnet give dem nogen hjælpende hånd eller noget ord med på vejen. Jeg har indtryk af, at det i mange tilfælde drejede sig om vogne, der ikke var absolut strengt nødvendige, så jeg tror, at de 40 000 ligger betydeligt over, hvad der ville blive importeret, hvis der blev givet fri. Nå, men disse 40 000 indeholder jo også adskillige gangangere, både anden og tredje gangs ansøgninger. Man må derfor spørgsmålet om frigivelse af bilimporten også huske på, at bilerne skal betales, og penge har folk ikke så forfærdelig mange af, det glemmer man undertiden at tænke over her i tinget, men det opdager man nok senere hen, når det kniber med at få skatterne ind.

Det blev sagt, at Sverige havde en meget